USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **Y. V.,** zastoupeného Mgr. Jarmilou Grumlovou, advokátkou, se sídlem Politických vězňů 98, Kolín III, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2009, č. j. OAM - 538/VL - 18 - 08 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 11. 2011, č. j. 64 Az 50/2009 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Výše uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2009, č. j. OAM - 538/VL - 18 - 08 - 2009 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost byla zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel včas podanou kasační stížností.

[2] Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 9. 2009, jako druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ze žádosti stěžovatele a z protokolu o pohovoru ze dne 8. 10. 2009 bylo zjištěno, že stěžovatel na Ukrajině provozoval internetovou kavárnu, když po něm 10 dnů po zahájení činnosti kavárny požadovali neznámí lidé, pravděpodobně konkurence nebo členové ukrajinské mafie, částku 12 000 dolarů. Celá událost se dle stěžovatele odehrála v červenci

2002. Po odmítnutí zaplacení částky došlo k fyzickému napadení stěžovatele ze strany neznámých osob. Ukrajinská policie vzhledem k nedostatku důkazů odmítla zahájit řízení proti neznámému pachateli, a proto stěžovatel odcestoval roku 2003 do České republiky, kde mu neznámá právnička slíbila zajistit povolení k pobytu za úplatu 40 000 Kč, ovšem povolení nezajistila a navíc i odcizila stěžovateli cestovní doklad a výše zmíněnou finanční částku. Jako další relevantní důvody pro udělení azylu uvedl stěžovatel vztah s českou přítelkyni a skutečnost, že se věnuje trénování mladších žáku fotbalového oddílu SK Čechie Veltruby, což doložil potvrzením tohoto sportovního klubu ze dne 10. 2. 2004. Z rozhodnutí Policie ČR ze dne 1. 10. 2009 bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let.

[3] V důsledku těchto zjištění vydal žalovaný orgán napadené rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 9. 10. 2009, č. j. OAM - 538/VL - 18 - 08 - 2009, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. f), zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), protože stěžovatel v průběhu řízení neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu

[4] V žalobě ke krajskému soudu stěžovatel uvedl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“) a to v následujících ustanoveních § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 2, § 52 a § 68 odst. 3. Dále porušil ust. § 14a zákona o azylu, článek 8 odst. 2 písm. b) směrnice Rady 2005/85/ES a článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel ve skutkových závěrech souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí, s právní argumentací žalovaného orgánu ovšem nesouhlasí z důvodů nedodržení zákonných podmínek dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Obecné odkázání na judikaturu ESLP bez zmínky konkrétního judikátu má dle stěžovatele nulovou argumentační hodnotu a je pouhým jednostranným tvrzením žalovaného zakládajícím nepřezkoumatelnost sporného rozhodnutí žalovaného. Závěrem stěžovatel navrhl, aby krajský soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2009, č. j. OAM - 538/VL - 18 - 08 - 2009.

[5] Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného a po provedeném dokazování a s přihlédnutím k ust. § 12 písm a) a b), § 2 odst. 8, § 12, § 14a a § 16 odst. 1 písm. f), zákona o azylu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud se zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného, že žádný z uvedených důvodů žádosti o mezinárodní ochranu není možné subsumovat pod některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný dle názoru krajského soudu postupoval správně při zamítnutí žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné dle ust. § 16 odst. 1 písm. f), zákona o azylu. Krajský soud dále nezjistil žádné porušení v žalobě namítaných ustanovení správního řádu, které stěžovatel namítal bez předložení jakýchkoliv důkazů. S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem krajský soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel dne 5. 1. 2012 kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ve které napadá pouze výrok I. ve věci samé a nikoliv výrok II. o nákladech řízení. K § 103 odst. 1 písm. b) stěžovatel v kasační stížnosti namítá porušení ust. § 52 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen přesně a úplně zjistit skutkový stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, přičemž není vázán návrhy účastníků řízení. Správní orgán sice se stěžovatelem provedl pohovor, nicméně tvrzení žalobce si neověřoval a ani neprováděl důkazy pro další důvody poskytnutí mezinárodní ochrany dle ust. § 12 a § 14 zákona o azylu.

[7] Naplnění skutkové podstaty § 103 odst. 1 písm. a) spatřuje stěžovatel v nesprávném právním závěru krajského soudu plynoucím z pohovoru při řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se ve strachu o svůj život obrátil bezvýsledně na bezpečnostní složky svého domovského státu, z čehož má být zřejmé, že jako příslušník určité sociální vrstvy byl pronásledován a ohrožován na životě bez ochrany domovského státu, což vedlo ke stěžovatelovu opuštění Ukrajiny.

[8] Dále stěžovatel namítá, že se prvoinstanční soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou schopnosti a ochoty ukrajinských státních orgánů poskytnout stěžovateli ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou, stejně tak jako s námitkami týkajícími se čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nebo námitkou závazku České republiky k ochraně a respektování práva na rodinný život v souvislosti soužití stěžovatele s přítelkyní. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 2. 2012, že jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s platnými právními předpisy České republiky. Žalovaný dále uvádí, že stěžovateli byla dána možnost uvést v řízení všechny důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán má za to, že všechny důvody řádně posoudil a dospěl k jednoznačnému závěru, že stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost rozhodnou pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Důvody stěžovatele jsou totožné s důvody předloženými v předchozí žádosti č. j. OAM - 11563/VL - 10 - 2004, evidenční. číslo X, která byla řádně posouzena a zamítnuta jako nedůvodná. Rozhodnutí žalovaného potvrdil i zdejší soud v č. j. 2 Azs 449/2004 - 41, proto se žalovaný původními důvody totožnými s důvody uváděnými v předchozí žádosti nezabýval. Dle mínění žalovaného nově tvrzená skutečnost stěžovatele, spočívající ve snaze legalizovat si pobyt v ČR, jelikož má v úmyslu uzavřít sňatek s občankou ČR, nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Vzhledem k nenaplnění žádného z taxativně vymezených definičních znaků vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, žalovaný podle svého mínění správně podložil i svůj závěr o neudělení mezinárodní ochrany.

[10] Zároveň se žalovaný s rozsudkem krajského soudu plně ztotožňuje a na rozdíl od stěžovatele nespatřuje v postupu správního orgánu ani soudu žádné pochybení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

[14] Stěžovatel namítá, že žalovaný je povinen vést důkazní řízení pro další důvody, podle kterých je možné udělit mezinárodní ochranu dle ust. § 12 a § 14 zákona o azylu. K této otázce se již zdejší vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. 3 Azs 18/2004, dostupný na www.nssoud.cz, *podle něhož pokud Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž by uvedla, které konkrétní důkazy či podklady*

pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva"; proto nemůže stěžovatelka úspěšně v kasační stížnosti namítat, že nebyl správním orgánem či soudem v předcházejícím řízení zjištěn důsledně skutečný stav věcí, aniž by sama uvedla skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí. Správní orgán neměl dle názoru Nejvyššího správního soudu povinnost opatřovat si další důkazy, neboť skutková situace byla na základě stěžovatelových vyjádření a pohovoru zjištěna dostatečně. V žalobě krajskému sodu ze dne 13. 10. 2009 dále stěžovatel uvádí, že skutkové závěry zjištěné žalovaným a uvedené v odůvodnění zamítnuté žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou nesporné.

[15] Stěžovatel se dále domnívá, že na základě provedených skutkových zjištění byl vyvozen nesprávný právní závěr. Jedná se o naplnění ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého byl stěžovatel jako příslušník určité sociální vrstvy pronásledován a ohrožován na životě. V kasační stížnosti ovšem úplně chybí bližší konkretizace dané sociální vrstvy, se kterou se stěžovatel ztotožňuje. Jak uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 40/2003 ze dne 25. 11. 2003 (nepublikováno): *Sociální skupina ve smyslu zákona o azylu je společenský útvar, jenž je určitelný natolik přesně, aby byl vůbec způsobilý k pronásledování. Příslušnost k sociální skupině je totiž nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobilý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.* Vzhledem k tomu že tuto námitku stěžovatel vznáší poprvé až v kasační stížnosti, nelze krajskému soudu ani žalovanému vytknout, že se tímto tvrzením nezabývali. Za pronásledování není považována situace, kdy může občan daného státu nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož občanství nese. Z obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel takovou možnost nevyužil a rovnou odcestoval do České republiky.

[16] Stěžovatelovu argumentaci o vážné újmě spočívající v zásahu do rodinného a soukromého života podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soud rovněž neshledal důvodnou. Účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě stěžovatele tyto předpoklady nebyly naplněny, a tudíž se měl obrátit na instituty garantované zákonem č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění.

[17] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu